

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Sžik/4/2018
Identifikačné číslo spisu: 6017200664
Dátum vydania rozhodnutia: 30.04.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Igor Belko
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:6017200664.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Igora Belka a členov senátu JUDr. Mariána Trenčana a JUDr. Eleny Berthotyovej PhD., v právnej veci žalobcu: Q. R. A., nar. XX.XX.XXXX, A. N. XXX/XX, M. K., proti žalovanému: Okresný úrad Banská Bystrica, odbor opravných prostriedkov, Námestie Ľudovíta Štúra 1, Banská Bystrica, o kasačnej sťažnosti žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 24S/142/2017-43 zo dňa 10. mája 2018, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok kasačnú sťažnosť z a m i e t a.

Žalobcovi p r i z n á v a proti sťažovateľovi právo na úplnú náhradu trov kasačného konania.

Odôvodnenie

I.

Konanie pred orgánmi verejnej správy

1.Rozhodnutím č. OU-VK-OO-2017/007752-001 zo dňa 5.10.2017 Okresný úrad Veľký Krtíš, odbor všeobecnej vnútornej správy (ďalej aj „povinná osoba“), postupujúc podľa § 3 ods. 1, § 17 ods. 1 a § 18 ods. 2 zákona č. 211/2000 Z.z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o slobode informácií“), nesprístupnil žalobcovi ako žiadateľovi požadované informácie uvedené v jeho žiadosti zo dňa 27.9.2007, ktorou žiadal umožnenie nahliadnutia do spisu a zhotovenia si z neho kópie vo veci priestupku podľa § 49 ods. 1 písm. d/ zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov(ďalej len „zákon o priestupkoch“), vedenej voči Mgr. X. A., vedúcej sociálno-zdravotného úseku Domova dôchodcov a domova sociálnych služieb, Š. XXX/XXX M. K. a Mgr. Q.R. Č., riaditeľky uvedeného Domova dôchodcov a domova sociálnych služieb. V odôvodnení rozhodnutia povinná osoba v zmysle zákona o slobode informácií uviedla, že za žiadosť o poskytnutie informácie nie je možné považovať žiadosť o poskytnutie celého spisu orgánu verejnej správy, pretože takéto právo patrí len subjektom v zákone presne uvedeným. Vo vzťahu k nahliadaniu do úradných spisov sa podľa povinnej osoby neaplikujú ustanovenia zákona o slobode informácií, ale na uplatňovanie tohto procesného práva sa vzťahuje

osobitná úprava obsiahnutá v § 23 Správneho poriadku (zákona č. 71/1967 Zb o správnom konaní v znení neskorších predpisov). Správny orgán prvého stupňa uviedol, že neexistuje relevantný dôvod, ktorý by žalobcovi ako oznamovateľovi - svedkovi v predmetnej priestupkovej veci umožňoval nahliadnuť do spisu a zhotoviť si z neho kópie.

2. Proti rozhodnutiu správneho orgánu podal žalobca odvolanie, ktoré žalovaný rozhodnutím č. OU-BB-OOP1-2017/030328-002/6GM zo dňa 23.10.2017 (ďalej aj „rozhodnutie žalovaného“) zamietol a rozhodnutie povinnej osoby potvrdil, pričom v odôvodnení rozhodnutia sa stotožnil s jej právnym názorom.

II.

Konanie pred krajským súdom

3. Proti rozhodnutiu žalovaného podal žalobca v zákonnej lehote správnu žalobu na Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) a navrhol toto rozhodnutie zrušiť a vrátiť vec žalovanému na ďalšie konanie. V žalobe uviedol, že dňa 26.7.2017 podal na správnom orgáne oznámenie o priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d/ zákona o priestupkoch a navrhol začatie priestupkového konania voči osobám uvedeným v bode 1 tohto rozsudku. V nasledujúci deň doručil tomuto správnomu orgánu žiadosť o sprístupnenie informácií, v ktorej sa ako oznamovateľ - svedok vo veci týkajúcej sa jeho osoby domáhal sprístupnenia informácií o predmetnej veci nahliadnutím do spisu a umožnením urobiť si fotokópie zo spisu. Žalobca vyjadril v žalobe nesúhlas s rozhodnutiami správnych orgánov oboch stupňov o jeho žiadosti a tvrdil, že žalovaný ako odvolací orgán nepostupoval právne a vecne správne, keď jeho odvolaniu nevyhovet.

4. Žalovaný v písomnom vyjadrení k žalobe navrhol túto zamietnuť, pričom poukázal na odôvodnenie napadnutého rozhodnutia.

5. Krajský súd dňa 10.5.2018 verejne vyhlásil rozsudok, ktorým rozhodnutie žalovaného zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a zároveň žalovaného zaviazal v plnom rozsahu nahradiť žalobcovi dôvodne vynaložené trovy konania. V odôvodnení rozsudku konštatoval, že zákon o slobode informácií predstavuje všeobecnú normu na úseku prístupu k informáciám, čo nevylučuje, aby určité otázky boli pre vymedzený okruh právnych vzťahov riešené v iných právnych predpisoch, napríklad v § 23 Správneho poriadku, ako je tomu v posudzovanej veci. Oba uvedené zákony sa však uplatňujú súbežne a každý sa týka iného okruhu osôb a aj iného rozsahu sprístupňovania informácií, rozdielne je aj postavenie účastníka správneho konania a žiadateľa o informácie. Žiadateľ podľa zákona o slobode informácií má podľa krajského súdu právo na užší okruh informácií, ako účastník správneho konania podľa Správneho poriadku (obdobne nález Ústavného súdu SR II.US 92/2017 zo dňa 20.12.2017). Napríklad účastník správneho konania má prístup aj k osobným údajom, ktoré sa nachádzajú v spise, žiadateľ podľa zákona o slobode informácií však k takýmto údajom prístup nemá s poukazom na § 9 tohto zákona.

6. Krajský súd zaujal názor, že pokiaľ žalovaný i správny orgán prvého stupňa rozhodli, že požadované informácie z priestupkového spisu (nahliadnutím) nesprístupní s poukazom na § 23 Správneho poriadku, vec nesprávne právne posúdili. Uviedol, že odmietnutie sprístupnenia informácií požadovaných na základe zákona o slobode informácií je možné len z dôvodov uvedených v § 8 až v § 11 tohto zákona alebo z dôvodov uvedených v osobitných zákonoch, ktoré upravujú zákaz sprístupnenia niektorých druhov informácií. Ustanovenia upravujúce právny režim nahliadania do administratívnych spisov (§ 23 Správneho poriadku) podľa názoru správneho súdu nebránia sprístupňovaniu informácií z administratívnych spisov podľa zákona o slobode informácií. Správny poriadok upravujúci prístup k listinám tvoriacim súčasť administratívneho spisu sa uplatňuje popri zákone o slobode informácií, ktorý je z hľadiska svojho účelu všeobecnou právnou normou regulujúcou ústavné právo na prístup k informáciám, ktorého zmyslom je predovšetkým umožnenie čo najširšej verejnej kontroly moci, pričom základom tejto právnej úpravy je zásada, že sprístupnené musia byť všetky požadované informácie okrem tých, ktoré sú zo sprístupnenia vylúčené. Výnimky je pritom potrebné vykladať reštriktívne a

príhliadať na princíp prevažujúceho verejného záujmu (čl. 26 ods. 4 Ústavy SR). Pokiaľ by sa niektorý z dôvodov pre obmedzenie prístupu k informáciám podľa zákona o slobode informácií vzťahoval len na časť požadovaných informácií, je nutné obmedziť prístup len k tejto časti.

7. Krajský súd uzavrel, že zákonné vymedzenie okruhu osôb oprávnených nahliadať do administratívneho spisu v zmysle § 23 Správneho poriadku nemožno považovať za legitímny dôvod obmedzenia prístupu k informáciám podľa zákona o slobode informácií, pričom pre posúdenie existencie prekážky pre sprístupnenie informácie nie je dôležitá osoba žiadateľa ani miesto uloženia informácie, ale jej obsah a povaha. Krajský súd poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu vo veciach sp. zn. 6Sž/1/2010 zo dňa 16.6.2010 a 3Sžo/106/2015 zo dňa 27.4.2016, ktoré sa týkali obdobnej veci.

8. Z uvedených dôvodov krajský súd zrušil rozhodnutie žalovaného podľa § 191 ods. 1 písm. c/ zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej len „S.s.p.“) a vrátil mu vec na ďalšie konanie. Zároveň určil, že úlohou správneho orgánu bude opätovne posúdiť žiadosť žalobcu z toho hľadiska, či požadované informácie (po ich prípadnom doplnení, resp. upresnení) sú informáciami, ktoré je povinná osoba povinná sprístupniť a v akom rozsahu alebo ide o informácie, ktoré sa nesprístupňujú (§ 8 - § 11 zákona o slobode informácií). V takom prípade vykoná obmedzenie práva na informácie v zmysle § 12 zákona o slobode informácií tak, že sprístupní požadované informácie vrátane sprievodných informácií po vylúčení tých informácií, pri ktorých to ustanovuje zákon (napríklad začernením alebo ich pri vyhotovení fotokópií znečistením, prekrytím a podobne).

III.

Kasačná sťažnosť žalovaného, vyjadrenie žalobcu

9. Proti rozsudku krajského súdu podal žalovaný včas kasačnú sťažnosť a navrhol rozsudok zrušiť a vrátiť vec krajskému súdu na ďalšie konanie. Požiadal tiež o priznanie odkladného účinku kasačnej sťažnosti v zmysle § 447 ods. 1 S.s.p.. Právny dôvod kasačnej sťažnosti videl sťažovateľ v nesprávnom právnom posúdení veci krajským súdom (§440 ods. 1 písm. g/ S.s.p.). Právny názor krajského súdu, že v administratívno-právnych vzťahoch sa ustanovenia zákona o slobode informácií a Správneho poriadku uplatňujú súbežne, podľa sťažovateľa neobstojí a vedie k popieraniu účelu neverejnosti priestupkového konania a právneho režimu neverejnosti údajov o páchateloch priestupkov v zmysle § 89a zákona o priestupkoch. Sťažovateľ zaujal názor, že nakoľko je Správny poriadok vo vzťahu k zákonu o slobode informácií osobitným predpisom (lex specialis), je nevyhnutné, aby práva vyplývajúce z tejto osobitnej právnej úpravy boli uplatňované v tomto osobitnom režime a nie podľa iných zákonných ustanovení. Ak teda špeciálna právna úprava explicitne viaže právny nárok na oboznamovanie sa s obsahom kompletného administratívneho spisu na procesné postavenie subjektu uplatňujúceho takýto nárok (účastníci konania, ich zástupcovia a zúčastnené osoby), je podľa názoru sťažovateľa neprípustný taký výklad, ktorý v zásade poprie uvedený reštriktívny charakter špeciálnej právnej úpravy a rozšíri okruh oprávnených osôb disponujúcich konkrétnym právnym nárokom na neobmedzený okruh subjektov, ktoré by tak v zmysle zákona o slobode informácií ani nemuseli uplatnenie tohto nároku nijako odôvodniť. Sťažovateľ citoval z rozsudku Najvyššieho súdu vo veci sp. zn. 2Sžo/190/2008 zo dňa 27.5.2009, v zmysle ktorého „nahliadanie do úradných spisov nepodlieha úprave zákona o slobode informácií, ale sa riadi pomerne prísny režimom ustanovenia § 23 ods. 1 - 4 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov. Takáto žalobcová žiadosť by preto musela byť posúdená zo všetkých hľadísk uvedeného zákonného ustanovenia, aby nedošlo k porušeniu zákonom chránených práv iných subjektov“.

10. Sťažovateľ konštatoval, že v zmysle § 19 ods. 2 Správneho poriadku bolo potrebné žiadosť žalobcu o sprístupnenie informácie, vzhľadom na jej obsah, posúdiť ako žiadosť o nahliadnutie do priestupkového spisu. Podľa sťažovateľa neobstojí konštatovanie správneho súdu, že správny orgán mal vyzvať žiadateľa na upresnenie svojej žiadosti a až potom mal posudzovať, či je možné jej vyhovieť, nakoľko žiadosť žalobcu bola podľa sťažovateľa formulovaná dostatočne jasne a zrozumiteľne, keďže v nej žiadateľ uviedol, že sa domáha nahliadnutia do konkrétneho administratívneho spisu podľa zákona o slobode informácií (a vyhotovenia kópií z tohto spisu), pričom uviedol aj spisovú značku konania. Podľa

sťažovateľa preto nebol daný dôvod pre postup povinnej osoby podľa § 14 ods. 3 zákona o slobode informácií.

11. Sťažovateľ poukázal na to, že žalobca svoju požiadavku o nahliadnutie do priestupkového spisu neodôvodnil a zaujal názor, že ak by sa s vykonávanými dôkazmi obsiahnutými v priestupkových spisoch mal možnosť oboznamovať neobmedzený okruh subjektov v zmysle zákona o slobode informácií, dokonca bez povinnosti odôvodniť svoju žiadosť, mohlo by to viesť k ohrozeniu objektívnosti a v konečnom dôsledku aj zákonnosti celého rozhodovacieho procesu.

12. Sťažovateľ tiež upozornil na ustanovenie § 11 ods. 1 písm. d/ zákona o slobode informácií a konštatoval, že materiálne dôvody obmedzenia práva na informácie podľa uvedeného ustanovenia, plynúce zo záujmu na objektívnosti dokazovania, sú rovnako dané aj v priestupkových konaniach, ktoré sa v zmysle judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva považujú za veci trestného charakteru.

13. Nakoniec sťažovateľ poukázal na to, že údaje o páchatelovi a jeho priestupku sú neverejné a sprístupňujú sa len tým subjektom, ktoré sú uvedené v § 89a ods. 4 zákona o priestupkoch. Mal za to, že ak by správny orgán bol povinný na základe žiadosti iného subjektu sprístupniť žiadateľovi priestupkový spis, do jeho dispozičnej sféry by sa dostali aj údaje, ktoré sú vedené v evidencii podľa § 89a ods. 3 zákona o priestupkoch a ktoré sú neverejné a vylúčené zo sprístupňovania.

14. Žalobca v písomnom vyjadrení ku kasačnej sťažnosti navrhol túto zamietnuť, pričom uviedol, že nakoľko je oznamovateľom priestupku v predmetnej veci, má záujem dozvedieť sa o výsledku jej vybavenia a keďže sa mu rozhodnutie o ukončení konania nedoručuje ani neoznamuje, jeho jedinou možnosťou ako získať informácie o konaní a vybavení ním oznamovanej veci je len nahliadnutie do spisu.

IV.

Právne závery kasačného súdu

15. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky konajúci ako súd kasačný (ďalej len „kasačný súd“ alebo „Najvyšší súd“) (§ 438 ods. 2 S. s. p.) preskúmal napadnutý rozsudok spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu, a jednomyselne (§ 464 v spojení s § 139 ods. 4 S.s.p.) si osvojil záver, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná a preto ju v zmysle § 461 S.s.p. zamietol, pričom sa v podstate stotožnil s právnym posúdením veci krajským súdom. Takto kasačný súd rozhodol bez nariadenia pojednávania (§ 455 S.s.p.) s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol súbežne zverejnený tak na úradnej tabuli súdu ako aj na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 30.04. 2019 (§ 137 ods. 4 v spojení s § 452 ods. 1 S.s.p.).

16. Predmetom konania o kasačnej sťažnosti je v medziach uvedených v § 453 S.s.p. prieskum jej prípustnosti a následne dôvodnosti, preto kasačný súd primárne na základe dôvodov kasačnej sťažnosti preskúmal relevanciu vytýkaných nedostatkov napadnutého rozsudku v rozsahu sťažnostných bodov. V takto vymedzenom rámci prieskumu, pri nemennosti skutkového stavu (§ 454 v spojení s § 441 S.s.p.) a po preverení splnenia podmienok vykonania súdneho prieskumu rozhodnutí správneho orgánu (tzn. najmä splnenia podmienok konania a okruhu účastníkov) kasačný súd pristúpil k prieskumu oprávnenosti vyššie uvedených dôvodov kasačnej sťažnosti.

17. S ohľadom na vymedzenie sťažnostných bodov pripadlo kasačnému súdu posúdiť, či krajský súd v okolnostiach prípadu posúdil vec po právnej stránke správne, keď dospel k záveru, že zákonné vymedzenie okruhu osôb oprávnených nazeráť do administratívneho spisu v zmysle § 23 Správneho poriadku nemožno považovať za legitímny dôvod obmedzenia prístupu k informáciám podľa zákona o slobode informácií.

18. Kasačný súd s uvedeným právnym názorom súhlasí a poukazuje aj na argumentáciu krajského súdu i vo vzťahu k účelu zákona o slobode informácií a rozsahu a podmienkach sprístupňovania informácií podľa tohto zákona (najmä bod 6 tohto rozsudku). Dodáva, že právne závery krajského súdu sú v súlade s doterajšou prevažujúcou judikatúrou Najvyššieho súdu týkajúcou sa sprístupňovania informácií

nahliadnutím do spisov orgánov verejnej moci.

19. O vzťahu zákona o slobode informácií a Správneho poriadku v súvislosti s nazeraním do administratívnych spisov inými osobami ako účastníkmi správneho konania Najvyšší súd v rozhodnutí sp. zn. 3Sžo/106/2015 zo dňa 27.4.2016 konštatoval : „Všeobecná úprava nahliadania do administratívnych spisov správnych orgánov podľa § 23 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní, nebráni sprístupňovaniu informácií zo spisov podľa ustanovení zákona č. 211/2000 Z.z. o slobodnom prístupe k informáciám, a preto nemožno túto skutočnosť ani na účely § 11 ods. 1 písm. b/ zákona č. 211/2000 Z.z. považovať za formu zverejňovania informácií na základe osobitného zákona, ktoré by odôvodňovalo principiálne obmedzenie slobodného prístupu k informáciám.

Právna norma ustanovená v § 3 zákona č. 211/2000 Z.z. je hmotnoprávnou úpravou práva na prístup k informáciám, ktoré majú povinné osoby k dispozícii. Právna úprava ustanovená v § 23 ods. 2 Správneho poriadku má procesnoprávny charakter a oprávňuje správny orgán konajúci vo veci, aby povolil nazrieť do spisov, urobiť si výpis, poskytnúť kópiu alebo informáciu zo spisov iným spôsobom aj iným osobám ako účastníkom konania, ak preukázu odôvodnenosť svojej požiadavky. Nie je možné odmietnuť právo žiadateľa na poskytnutie informácie žiadanej podľa zákona č. 211/2000 Z.z. z dôvodov aplikácie ustanovenia § 23 ods. 2 Správneho poriadku (z rozsudku Najvyššieho súdu SR sp.zn. 6SŽi/1/2010 zo dňa 16.06.2010). Ak by sme pripustili výklad žalovaného správneho orgánu, že právo na nahliadnutie do spisu v zmysle § 23 ods. 2 Správneho poriadku predstavuje zákonný dôvod obmedzenia sprístupnenia v zmysle § 11 ods. 1 písm. b/ zákona č. 211/2000 Z.z., znamenalo by to absurdnú situáciu, pretože množstvo požadovaných informácií v zmysle zákona č. 211/2000 Z.z. sa v nejakom spise nachádza a špecifikovaný okruh osôb má právo do tohto spisu nahliadať. V prípade pripustenia výkladu, aký navrhuje žalovaný by bolo možné veľkú časť žiadostí o poskytnutie informácií odmietat' s tým, že sú súčasťou spisu a určitý okruh osôb má právo do nich nahliadať. Takýto stav nie je v právnom štáte a demokratickej spoločnosti žiaduci.

20. K možnostiam a formám prístupu k informáciám zo spisov orgánov prokuratúry zaujal Najvyšší súd názor v rozhodnutí sp. zn. 4 SŽi 1/2010 zo dňa 15.3.2011, keď konštatoval: „, Napriek tomu, že § 55 zákona o prokuratúre predstavuje, podľa názoru odvolacieho súdu, špeciálnu úpravu nahliadania do spisu, neznamená to, že je tým automaticky vylúčené použitie iných spôsobov sprístupnenia informácií podľa zákona o slobode informácií. Samotný zákon o slobode informácií nepoužíva v § 16 ods. 1 taxatívny výpočet všetkých spôsobov sprístupnenia informácií. Naopak, využíva demonštratívny výpočet, ktorý je vyjadrený slovom „najmä“. Neobmedzuje teda sprístupňovanie len na v § 16 výslovne uvedené spôsoby. Vytvára tým určitý priestor, v rámci ktorého je prípustná miera flexibility, ako povinnej osoby, tak aj žiadateľa. Tento priestor má predovšetkým viesť k čo najefektívnejšiemu a najlepšiemu poskytnutiu informácií a umožňuje sprístupniť aj informáciu, ktorú by napríklad nebolo možné sprístupniť nahliadnutím do spisu, lebo sa v nej nachádzajú údaje, ktoré podliehajú utajeniu a pod.. Ale tým, že sa vyhotoví fotokópia takejto listiny, ktorú už je možné upraviť tak, aby jej časti obsahujúce informácie, ktoré nemožno sprístupniť boli nečitateľné, alebo sa poskytne len odpis listiny, sa neodoprie žiadateľovi právo na sprístupnenie požadovanej informácie.

Na základe vyššie uvedeného je tvrdenie žalovaného, podľa ktorého ak nie je možné do spisu nahliadať, tak nie je ani možné z neho robiť ani výpisy, odpisy alebo kópie na technické nosiče dát, ako nelogické a nesúladne so zákonom. Zákon o slobode informácií síce spája s nahliadaním do spisu možnosť robenia si výpisov alebo odpisov, ale napr. odkopírovanie informácií je už uvedené ako samostatný spôsob sprístupnenia informácií. Zároveň s prihliadnutím na demonštratívny výpočet spôsobov sprístupnenia informácií je možné skonštatovať, že napríklad poskytnutie odpisu (čo aj čiastočného) môže byť využité aj ako samostatný spôsob sprístupnenia informácií. Zároveň s prihliadnutím na poslednú vetu § 16 ods. 1 zákona o slobode informácií má povinná osoba povinnosť so žiadateľom dohodnúť iný spôsob sprístupnenia informácií a nie automaticky odmietnuť požadované informácie poskytnúť. Z uvedeného hľadiska sa žalovaný so žiadosťou o informáciu náležite nezaoberal, najmä nie z hľadiska splnenia podmienok § 11 ods. 3 zákona, citáciu ktorého len uviedol.

Odvolací súd na základe vyššie uvedeného konštatuje, že s nazeraním do spisov je možné spojiť aj vyhotovenie odpisov alebo výpisov, kópií zo spisu na technický nosič dát, ale automaticky to nevylučuje ich použitie aj ako osobitného, samostatného spôsobu sprístupnenia informácií, ak samotné nazeranie do

spisu osobitný zákon vylučuje.

21. Aj vzhľadom na uvedené možno uzavrieť, že právna úprava nazerania do spisov a okruhu subjektov na to oprávnených v zmysle Správneho poriadku nevylučuje aplikáciu zákona o slobode informácií, ktorý za podmienok stanovených týmto zákonom umožňuje nahliadnuť do spisov orgánov verejnej moci aj iným osobám ako účastníkom konkrétneho správneho konania.

22. Keďže žalobca oprel svoju žiadosť o zákon o slobode informácií, mala povinná osoba i žalovaný v konaní postupovať v režime tohto zákona. Kasačný súd považuje za potrebné zdôrazniť, že pri vybavovaní žiadosti o informáciu podľa zákona o slobode informácií je treba mať vždy na zreteli účel tohto zákona, ktorým je okrem iného umožnenie čo najširšej verejnej kontroly orgánov verejnej moci, a interpretovať ho v duchu široko koncipovanej ústavnej zásady práva na informácie (čl. 26 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky). Z nej vyplýva potreba sprístupniť každú informáciu, ktorú majú povinné osoby k dispozícii, pokiaľ tomu nebráni zákon. Skutočnosť, že nazeranie do spisu je v prostredí administratívneho konania upravené v § 23 Správneho poriadku, nie je prekážkou prístupu do administratívnych spisov v režime zákona o slobode informácií, ako to vyplýva aj z citovanej judikatúry Najvyššieho súdu. Tým samozrejme nie sú dotknuté práva osôb, ktorých sa v žiadosti uvedené informácie týkajú, na ochranu svojej osobnosti a súkromia, či osobných údajov, ani iné zákonom stanovené skutočnosti, ktoré bránia na základe zákona sprístupneniu informácií alebo prístup k nim obmedzujú.

23. Kasačný súd na okraj poznamenáva, že správny orgán napriek tomu, že sa dovoľával výlučnej aplikácie Správneho poriadku ako osobitnej právnej úpravy nazerania do spisov administratívnych orgánov (*lex specialis*), nevybavil žiadosť žalobcu ani podľa tohto predpisu. Správny poriadok v ustanovení § 23 ods. 2 totiž umožňuje správnemu orgánu povoliť nazrieť do spisov a urobiť si výpis, odpis, poskytnúť kópiu spisov alebo poskytnúť informáciu zo spisov iným spôsobom aj iným osobám ako účastníkom konania, pokiaľ preukážu odôvodnenosť svojej požiadavky. Z obsahu administratívneho spisu, ktorý mal kasačný súd k dispozícii, však nevyplýva, že by správny orgán oznámil žalobcovi, či mu podľa uvedeného ustanovenia Správneho poriadku umožní nahliadnuť do predmetného priestupkového spisu alebo nie.

24. Kasačný súd nezdieľa názor sťažovateľa, že prístup žiadateľa do spisu by mohol ohroziť objektivnosť či zákonnosť rozhodovacieho procesu v priestupkovom konaní. Tento svoj názor sťažovateľ nakoniec ani bližšie nezodôvodnil. Nemožno vylúčiť, aby v konkrétnych okolnostiach správny orgán určitý dôkaz z prebiehajúceho priestupkového konania alebo inú skutočnosť žiadateľovi nesprístupnil, tento postup by však musel zdôvodniť na základe kritérií, ktoré zákon pre obmedzenie prístupu k informáciám stanovuje.

25. Kasačný súd ďalej k sťažnostným bodom kasačnej sťažnosti uvádza, že hoci sa v zmysle judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva môže považovať vedenie konania o priestupku voči konkrétnej osobe za „trestné obvinenie“, ako to poznamenáva sťažovateľ, niet pochyb o tom, že správny orgán prejednávajúci priestupok nie je orgánom činným v trestnom konaní (§ 10 ods. 1, 8, 9 a 10 Trestného poriadku - zákon č. 301/2005 Z. z.) ani súdnym orgánom a preto ustanovenie § 11 ods. 1 písm. d/ zákona o slobode informácií pre odmietnutie prístupu k informáciám v prejednávanej veci nemožno použiť. Ak sa sťažovateľ obáva, že umožnením nahliadnutia žiadateľovi do administratívneho spisu by bola ohrozená neverejná evidencia priestupkov v zmysle § 89a zákona o priestupkoch, bude na ňom, aby prípadné obmedzenie prístupu žiadateľa k takýmto evidenčným informáciám náležite zdôvodnil. Podľa názoru kasačného súdu sa však žalobca podanou žiadosťou nedomáha prístupu k údajom z evidencie priestupkov, a to už len z toho dôvodu, že svoju žiadosť adresoval do prebiehajúceho konania.

26. Keďže na základe vyššie uvedených zistení a úvah kasačný súd nezistil, že by krajský súd vec nesprávne právne posúdil, nepovažuje predmetný sťažnostný bod kasačnej sťažnosti za opodstatnený a preto rozhodol podľa § 461 S.s.p. o zamietnutí kasačnej sťažnosti.

27. O trovách kasačného konania rozhodol kasačný súd podľa § 467 ods. 1 v spojení s § 167 ods. 1 S.s.p. a vzhľadom na úspech žalobcu v kasačnom konaní mu priznal úplnú náhradu dôvodne vynaložených trov v tomto konaní. O výške náhrady trov, ak žalobcovi v kasačnom konaní nejaké vznikli, rozhodne osobitným uznesením súdny úradník na krajskom súde v zmysle § 175 ods. 2 S.s.p.

28. Kasačný súd podľa § 447 ods. 1 S.s.p. nevyhovел návrhu sťažovateľa a nepriznal kasačnej sťažnosti odkladný účinok, pretože právnymi následkami rozsudku krajského súdu nemohla hroziť žiadna ujma.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný riadny opravný prostriedok.